

ἡ πείρα, διότι ἀφοῦ διὰ τῆς ἐπιμελείας, τῆς εὐ-
πειθείας καὶ τῆς γενναιότητος τοῦ διῆλθε δι' ὅλων
τῶν βαθμῶν ἀπὸ τοῦ κατωτάτου, σήμερον, φίλ-
τατοι ἀναγνώσται, ὁ Ἑρρίκος εἶναι — ὄχ' ναύκλη-
ρος — ἀλλὰ πλοίαρχος, ἐπὶ τοῦ παρόντος, καὶ εἰς
θέσιν νὰ προβιβασθῇ ἐντὸς ὀλίγου. Ἡ καλὴ Μαρία
ταξιδεύει συχνὰ ἐπὶ τοῦ θωρηκτοῦ τοῦ Ἑρρίκου·
τὸ προνόμιον τοῦτο δίδεται συνήθως μόνον εἰς τὴν
σύζυγον τοῦ πλοίαρχου. Μὲ ἄλλας λέξεις εἶναι σύ-
ζυγος τοῦ Ἑρρίκου. Ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη πρὸ και-
ροῦ εἶναι σύζυγος τοῦ Ἰακώβου, ὅστις ἔγεινεν εἰς
τῶν διασημοτέρων συγγραφέων τῆς Γαλλίας —
διαπρέπει ἰδίως ὡς ἱστορικός. Ὁ μικρὸς Ἄρης εἶ-

ναι συνταγματάρχης, διευθυντὴς μιᾶς τῶν ἀνα-
τολικῶν ἀποικιῶν τῆς Γαλλίας καὶ στενὸς φίλος
τοῦ Ἑρρίκου, μετὰ τοῦ ὁποῦ μάλιστα ὑπηρετήσεν
εἰς τὰς τελευταίας ἐκστρατείας. Ἡ μήτηρ τοῦ
Ἑρρίκου ἐσυνείθησε πλέον τοὺς κινδύνους τοῦ Ὠκε-
ανοῦ, καὶ ἀναφέρει τὴν τρικυμίαν χωρὶς νὰ ὠχρῇ.
...., ὅταν ὁ υἱὸς τῆς εἶναι εἰς τὴν θάλασσαν.
Ὁ δὲ καλὸς θεῖος, πρὸ καιροῦ ἔπαυσε νὰ σφυρίζῃ
τὸν προσφιλῆ του σκοπόν. Αἱ τελευταῖαι τοῦ λέ-
ξεις ἦσαν οἱ ἐξῆς. — «Ἦμην βέβαιος ὅτι ὁ ἀνεψιός
μου θὰ διορθωθῇ ἐπὶ τέλους. Εἶχε καρδίαν εὐγενῆ,
ἀλλ' ἡ ἀδελφή μου τὸν ἀνέτρεφεν εἰς τὰ βαμβά-
κια. Εὐτυχὴς ὅτι ἐσώθη.»

Εἰς τὸ Σχολεῖον.

Εἰς τὸ Σχολεῖον.

Μαθήτριά καὶ μαθηταὶ πηγαίνουν στὸ σχολεῖον
Καὶ ἕκαστος εἰς χεῖράς του κρατεῖ καὶ τὸ βιβλίον.
Ἡ πρώτη μὲ τὸ δάκτυλο εἰς τὸ μικρὸ τῆς στόμα,
Ὡς φαίνεται δὲν ἔλυσε τὸ πρόβλημα ἀκόμα,
Καὶ προσπαθεῖ νὰ θυμῇθῃ ἂν δύο φοραὶς πέντε
Κάμνουν ὀκτὼ ἢ δώδεκα ἢ μήπως δεκαπέντε.
Τ' ἄλλα τὰ μεγαλῆτερα, ὁ Κώστας, ὁ Νικόλας,
Ἰδὲ πῶς καταγίνονται μὲ τὰς δυνάμεις ὅλας
Τὸ μάθημα ποῦ θὰ εἰποῦν καλῶς νὰ ἐννοήσουν,
Καὶ μὲ τὴν ἐπιμέλειαν τὰς γνώσεις των ν' αὐξήσουν.
Αἱ ἄλλαι ὀνομάζονται Εἰρήνη καὶ Σοφία
Ἄλλ' εἶναι τόσον ἀμελεῖς ὅσον ἄλλη καμμία.
Διότι καὶ τοι τριετείς, ποσῶς φιλοτιμία.
Τὴν ἄλλην δὲ ποῦ βλέπετε τὴν εὐμορφὴν μικρούλα
Μὲ ἱλαρὸν τὸ πρόσωπον τὴν λέγουνε Ἀνθούλα.

Εἶν' εὐτακτος κ' ἐπιμελής, εἶναι ἀγαθωτάτη.
Εἶναι νεᾶνις ζηλευτή, νεᾶνις ἀγνοτάτη.
Αὐτὸ τὸ τελευταῖον δὲ μὲ τ' ἀνοικτὸν βιβλίον
Εἶν' ὀρφανὸν, τὸ δύστυχο, ὀρφανὸν παιδίον.
Καὶ τ' ὀνομάζουν «τὸ παιδί τοῦ Κανεῶν» οἱ ἄλλοι.
Γιατὶ μικρὸ ἀπώλεσε τῆς μάνας τὴν ἀγάλην.
Ἄλλὰ τὸ ἤπρε μία γρηῃ νὰ κατοική μαζὺ τῆς
Καὶ τακτικὰ εἰς τὸ σχολεῖον τὸ στέλλει σὰν παιδί της.
Φίλον πιστὸν καὶ ἀληθῆ ἐπιθυμεῖ νὰ εὕρῃ
Ἄλλὰ κανεῖς ὡς ὀρφανὸν δὲν θέλει νὰ τὸ ἑεύρῃ.
Μία καρδιά νὰ τ' ἀγαπᾷ σ' ἐκεῖνο τὸ σχολεῖον,
Καὶ κάθετ' ὀλομόναχο ἐπάνω στὸ θρανίον.
Κ' ἕνα παράπονο πικρὸ τὸ ἔχει τὸ καῦμένο
«Ὅτι τὰ πλοῦσια μισοῦν ἐν ἀπορφανισμένῳ.

Α. Α.

«Φύλαττε τὴν γλῶσσαν σου ἀπὸ κακοῦ
καὶ τὰ χεῖλη σου ἀπὸ τοῦ νὰ λαλῶσι δόλον.»
(Ψαλμ. λδ'. 13).